

som jeg nys nævne, ikke blive bevilgede. Jeg tror paa denne Maade at have imødegaaet den høitærede Ministers Udtalelse, naar han beklager sig over, at vi have sat som vor Hovedopgave at bespare 600,000 Kr. og lade det gaa ud over Raðrene. Jeg tror derfor, at det Standpunkt, vi have indtaget, i alle Henseender er fuldt forsvaret. — Jeg maa dog maasse, da jeg har Ordet, gjøre et Par enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem for Beile Amts 2den Balgfreds (Berg) Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Balgfreds tør jeg maasse svare, fordi der var Noget i det, han fremsatte, der faldt noget sammen med de Bemærkninger, der kom fra den høitærede Minister. Jeg maa først gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han, naar han taler lige overfor mig, bestemte maa sondre imellem, naar jeg taler som Udvalgets Ordfører, og naar jeg taler som Ordfører for det Mindretal, hvortil jeg hører. Jeg har under alle Forhandlinger altid loyalt sondret bestemt derimellem, og jeg har idag udtrykkelig sagt, hvilken Del af mine Ytringer der er fremsørt af mig som Udvalgets Ordfører, og hvilken Del af mig som Ordfører for Mindretallet. Men naar det ærede Medlem har medvirket til, at jeg er bleven Ordfører for Udvalget, maa han ikke tro, at jeg derfor har frastrevet mig Retten til ogsaa at udtale mig paa egne og det Mindretals Begne, hvortil jeg hører. Det er det, som jeg har gjort, og det er som saadan, at jeg ikke har kunnet undgaa den Skjæbne ogsaa at kritisere det ærede Medlems Standpunkt. Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning lige overfor mig, som jeg gjerne strax vil imødegaa. Han vilde gjerne svække Indtrykket af det Foredrag, jeg holdt idag, idet han sagde, at jeg havde stillet mig paa Landsstingets Standpunkt og ikke paa Folkethingets. Det er nu en Misforstaaelse af mine Ord, jeg har kun i Anledning af en Skrivelse, der var tilsendt os fra den høitærede Minister, gjort opmærksom paa, at vort Standpunkt faldt sammen eller i alt Fald ikke i de større Principer afveg fra Landsstingets. Jeg vil for Resten bringe i Erindring, hvad der ogsaa vil kunne ses af de tidligere Forhandlinger, da de paagjældende Forslag først havde været i Folkethinget, at, naar vi have fastholdt dem, er det, ikke fordi de faldt sammen med Landsstingets, men fordi vi altid have kæmpet derfor, fordi disse Forslag altid have været vore egne. Nu vilde det ærede Medlem gjerne udvilde for Thinget, at lige overfor de døde Tilstande, de døde Standpunkter, der havde været, havde han været den eneste bevægelige, medens vi derimod ikke havde gjort, hvad der var det Naturlige for os at gjøre. Jeg skal nu tillade mig at gjøre opmærksom paa, at man kan bevæge sig paa forskjellig Maade, man kan bevæge sig i store Spring, flot og rask, og strax sige: Her ere vi istand til og parate til at gaa bort fra vort tidligere Standpunkt, og det er

det, vi have gjort. Andre kunne bevæge sig med meget smaa Skridt, bevæge sig paa Stedet og en Gang imellem endog gaa et Par Skridt tilbage, og jeg tror, at de Bevægelser, som det ærede Medlem under vore Forhandlinger har gjort, maa siges nærmest at at høre til den sidste Slags. Nu vil det ærede Medlem paastaa, at vi, Mindretallet, ikke have gjort det Fornødne for at nærme os Folkethingets tidligere Standpunkt. Ja, — det glæder mig, at det ærede Medlem nikker til mig og erkjender, at det har været Meningen, — men han glemmer saa vist en Ting, som ikke er uden Værd, og det er, at Folkethinget i et ikke har noget Standpunkt i de militære Sager. Folkethinget har ganske vist vedtaget Lovforslag, men hvad har det ærede Medlem forleden Dag selv sagt om de Forslag? Han har sagt, at „han aldrig havde ventet, at noget af de Lovforslag, som Folkethinget tidligere har vedtaget om Hærens og Søværnets Ordning, skulde blive til Lov, og det har Ingen af de Herrer nogensinde ventet; ingenfinde har jeg hørt Nogen sige det“. Det er det, det ærede Medlem selv forleden Dag har sagt os her i Thinget. Folkethinget har altsaa vedtaget Forslag, om hvilke det ærede Medlem og alle de øvrige Herrer her i Thinget have erklæret, at de ikke nogensinde vilde kunne blive til Lov. Det ærede Medlem kan altsaa virkelig ikke forlange af os, at vi skulde nærme os det Standpunkt, som har faaet Attest af dem selv for, at det ikke kan bruges. Det, vi have maattet gjøre, er noget Andet, vi have maattet slutte os til, hvad Folkethingets sandsynlige Standpunkt er. Det, som jeg antager, er Folkethingets sandsynlige Standpunkt, er det, at det vil gjøre en saadan Anvendelse af Pengene, at det faar fuldt Udbytte af dem, at de gives ud til Nytte, og dernæst, forsaavidt det er forsvaret i militær Henseende, at der sker Lettelser i Befolkningens Byrder. Det er disse Hensyn, vi have søgt at tage, vi have været med til at gaa ned til Forslag, der ere til Lettelse for Befolkningen, Lettelser, der ere større end dem, der findes i tidligere Lovforslag, og, da det ærede Medlem ligesom vi har erkjendt, at der er store Mangler i den nuværende Hærsordning tilstede, som det er usforsvarligt at blive staaende ved, have vi troet, at Folkethingets naturlige Standpunkt maatte være det at søge snarest muligt at komme over til en Tilstand, hvor disse Mangler bleve afhjulpne, saa at Hæren kunde blive istand til virkelig at løse sin Opgave. Derfor vil det ærede Medlem kunne forstaa, at den Bebreidelse, han har gjort mig den Være at rette imod mig, kan jeg ikke anerkjende for at være berettiget. Jeg kommer maasse senere hen til at tale, da der er flere ærede Medlemmer, der have forlangt Ordet, og jeg skal derfor for Dieblisset ikke gaa videre, men kun ligeoverfor det ærede Medlem fra Leire (Solstein-Leireborg), der nys